

Jelenvalólét

Sötétség. Ez a legelső emlékem. Sötét volt. És féltem. Végtelennek tűnő várakozás után, megláttam a Napot, olyan nagy volt és fényes. Úgy tűnt, elúzi a sötétséget. És mikor elúzte, már nem féltem többé. Hogy hogyan kerültem oda és hogy mi történt a többiekkel, az sosem derült ki. És sokszor azt is kétlem, hogy kiderül valaha.

A nevem Hamvas Éger. Hogy ezt honnét tudom? A Fűz mondta nekem. De nem mondott az semmi mást. Mert van valami furcsa ezekben a fákbán. Mintha tudnák. És tudják, hogy én tudom, hogy ők tudják. Rémisztőek. Rémisztő vízparti fák.

Mégis van valami, ami összeköt minket. Együtt figyeltük elmúlását a helynek, ahol felcseperedtem és léteztem. Láttuk sírni a hömpölygő vizet, mert nem tisztelték tükrének tisztaságát. Féltünk a maró esőtől s gyászoltuk a tomboló viharokban elvesztett csemetéket, miközben a perzselő Nappal viaskodtunk, mely egykor mindünket teremtett. Azonban ez már nagyon, de nagyon régen volt.

Ma már sóvárogva gondolok azokra az időkre, amikor én is adhattam és aktív részese lehettem annak, ami a feladatunk. Hitem szerint nem dőlni kell egy fának, hanem az ég felé mutatni, virágot s lombot adni. Milyen pusztító gyönyört érezhet ott belül az az érzékeny és finom fa-lélek, mely homlokán érzi a napszakok változását.

Dalolni nem elég, pedig ma már hangszer mivoltomban csak ezt teszem.

Koncerttermek néma terébe kiáltjuk társainkkal bánatunkat estéről estére. Vakon bízva a világ védelmező szándékában, hogy kitartanak a megújulás mellett. Csikorognak a székek, recsegnek a gerendák, sóhajtoznak a hangszerek és rügyezni akarnak, mert fák voltak azok is. Egyszer.